

מסורת הש"ס

(א) לפי גי' רש"י נרדף לקמן מן חיות אלו וכו' לקמן מן לרבות י"א מ"ל על נדמה ולקמן א"ל ע"כ אמר קרא נלג עת נדמה סמוך לנדמה כי וי' רש"י (ג) הויה דה"א (ג) וילקוט אומר ר' יעקב (ד) נמילה כח"ל (ה) ועד וי"ד רש"י (ו) וישע' מוס' מנחות ט: ד"ה אמר ומוס' וזכום פ. ד"ה מ"ל ומוס' פסחים מג: ד"ה מן ומוס' מנחות יא: ד"ה קומן; (ז) ופי' הונו ע"ז תמלא כספר המים שמינה את הגאון מהר"ל מפלגא בפרק זכות ח"א פי"ג; (ח) דכתיבא דסוף פסחים הרי"א ו"ל וכן בסוף י"ש צ"כ"כ כבוד רמזים על הכתוב שמות הללו.

תורה אור השלם

- 1. ואפשר כי יובד זוב נדמה ימים רבים בלא עת נדמה או כי תזוב על נדמה כל ימי זוב שמתקנה בימי נדמה תהיה בטמאה הויה: ויקרא טו טז טז
2. כל המשקב אשר תשבב יעלו כל ימי זובה במשקב נדמה יתקן לה וכל הקלי אשר תשבב יעלו טמאה יתקנה בטמאת נדמה: ויקרא טו טז טז
3. עמד וימדד ארץ ראה ויחר גוים ויחפצבו הריד עד שחו גבעות עולם וקליבות עולם לו:
הקבוק ג' ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואלו לוי' להצטרף עם ב"ב אם לא רחם וכו' ו' נקיים עד עשירי סוף מני: (ב) וי"א: (ג) ת"ל כל משקב אשר תשבב (ד) תום ד"ה מ"ל כל ימי זובה כמשקב נדמה תימה:

הגהות מהר"ב רינשבורג

[א] גמ' ומנין שהוא עשה משקב ומשכ. מלת הוא נמשק. וז"ב שא"ל כל"ל וזה נכ"י: [ב] שם יכול תמסור פסעה למס'. יז"ב ע"י ח"כ ויקרב אה"ק ק"ע ע"א וע"כ: [ג] רש"י ד"ה ואלו לוי' וכו' דהיינו צ"כ"כ כלל ה"ק"ד וח"כ"כ מה"ד א"ל וכו' משכ' ו' נקיים עד עשירי שיהו וכו' צ"כ:

מוסף רש"י

אחד לאחד. היינו יום כנגד יום (הויה"ו ד.) קלת מוס' המסכת (מניקה ב.). הדרן עלך מסכת נדה

תינוקת פרק עשירי נדה

עג.

עין משפט נר מצוה

פד א מ"י פ"ו מה"ל אסורי ביאה הל"ב:
פד ב מ"י פ"ג מה"ל מטמא משקב ומשכ ה"ל"א ופ"ד מה"ל אסורי ביאה הל"ב:
פד ג מ"י פ"ג מה"ל מטמא משקב ומשכ הל"ג ג:
פד ד מ"י פ"ו מה"ל אסורי ביאה הל"ב ופ"א מה"ל מטמא משכ ומשכ הל"ב:
פד ה מ"י פ"ו מה"ל אסורי ביאה הל"ב והל"ג ט:

תום הר"ש

מנין לרבות שני ושלישי כו'. מרמז חשיב עד עשירי ואחד עשר אלמא האי שני הוא יום שני לוי' זבה וכד נסבה דהיינו מופלג יום א' מדרתה וכבר ריבה אותו מאו כי תזוב אלא אגב וריהטא חזרו ונפלו בהדי אחריה: מנין לרבות יום י"א (יום). דס"ד לא מרבינן ראוי לספירה אלא לעיקר זיבות המתבונן בפסוק אבל לא לספירה דמריבין מאו כי תזוב: ומה היא שאינה מטמאה בראיות כבימים. ותימה מה להיא שכן מטמאה באונס כו' ובסמוך דקאמר ומה הוא שאין סופר אחד לאחד וכו' איכא למיפרך מה להווא שכן מטמא בראיות כבימים כדאמרין בריש בנות כותים דלא ליפ' מהדרי מבח הגן פירכי. וי"ל דאינו סומך עיקר על הק"ו אלא כמו ילמד סתום מן המפורש. ויש דברים דילפי מהדרי כדמפרש בריש בנות כותים: תנא דבי אליהו כל השונה הלכות. אידי דאיידי לעיל בהלכות י"א שהיא הל"מ קא מייחיל לה הכא כדפרשי' הלכות משנה וברייאת והלכה למשה מסיני. ומיהו לא שייך כל כך הכא טפי מבישאר דוכתי דלא מייחיל לה אגב גורא זו אלא משום דגויא לה לטיט בדברי טוב כדאמרין באין מעמידין שכן מצינו בבבאראי הראשונים וסיימו בדברי שבח ותנומתין: פליק פרק תינוקת כפ"ד ובפליקותיה מסכת נדה ברחמי שמיא הכותב נסים כח"ו אברהם מוליב"ן ו' נ"ע

איך י' אלא יום אחד מנין לרבות מופלג שנים ושלשה. אגב ריהטא נקט שנים דשנים היינו יום שני לוי' זבה דהיינו מופלג יום אחד שריבה ככר דלא מני ואלו עד י' וי"א וא"כ שנים היינו שני: הו"א שמשמא בראיות כבימים אינו דין בו'. תימה דאיכא למפרך מה להיא שכן מטמאה באונס והכי אמרינן צ"כ פ"ג פ"ו מה"ל אסורי

לעיל ג: דלא ליפנין מהדדי וכן לקמן דקאמר מה הוא שאינו סופר אחד לאחד כו' איכא למפרך מה להווא שכן מטמאה בראיות כבימים מיהו זבה מצינן ספיר למילף דלגבי ספירה אחמיר רחמנא בלשה מצאיש ולענין ספירה עבד ספיר ק"ו והוא ולענין ספירה מצינו שהחמיר בלשה מצאיש וז"ל שאינו קל וחומר גמור אלף כמו גילוי מילתא בעלמא לגלות זה על זה וז"ע דאיכא מקומות דאיכא תרי קראי לנס נדות ולזיבות ויש מקומות דנפקא מחד קרא:

ת"ל כ"י ימי (ט) נדה. תימה דהך מוקמינן כר"ע אלמא ר"ע קא דריש כל וכן צלשתי פ' התעורבות (זכמים פג). דריש ר"ע כל וא"כ כי קאמר צפסחים פרק אלו עוצרין (דף מג:). מאן שמעת ליה דריש כל ר' אלעזר הוא דלמא ר"ע הוא דדריש נמי כל ויש לומר דאין לדמות דרשות לכל להדדי דאי כל דסיין דמדרש לביע' והאי דשמעתי' דלמנינא מדרש ספיר דמדימי למנינא כל נמי למנינא: תנא דבי אליהו כ"ה השונה הלכות. אית ספרים דלא גרסינן ליה מיהו צפירוש רש"י איתא ור"מ הגיחו צפספדו וכן נראה דאידי דאיירי לעיל בהלכות מייחיל לה לטיט בדברי טוב כדאמרין באין מעמידין שכן מצינו בבבאראי הראשונים וסיימו בדברי שבח ותנומתין: פליק פרק תינוקת כפ"ד ובפליקותיה מסכת נדה ברחמי שמיא הכותב נסים כח"ו אברהם מוליב"ן ו' נ"ע

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

לנדתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה זבה תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר הליכות עולם לו אל תקרי הליכות אלא הלכות:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

אחד תשכ ששה והוא שיהי לא רבינן לדון יום וזבה אלא י"א ומכאן ואילך הרי היא צדיק פרשה ראשונה דכתיב זה ויקרא טו] שצעת ימים תהיה נדמתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאמר ר' אלעזר בן עזריה [לעיל עג:] וכי היכי דליף חזי לוג שמן למודה מקראי הכי נמי ליף אחד עשר יום שצין נדה לנדתה ציוס תהיה זבה דכתיב (שס) ימים רבים אצל רחמה צלילות לא תהא זבה: סמוך לנדמה: ליל שמני שהרי ימי נדות כל שצעה עד הלילה דכתיב שצעת ימים תהיה נדמתה: פלגום. משנה וצרייתא הלכה למשה מסיני:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

נלג עם נדמה. אינו אומר לך אלא צרואה שלשה אחר ימי נדמה סמוך לנדמה שרחמה יום ראשון אחר ו' ימי נדמה ורחמה שמני ותשיעי ועשירי: או כי סוּב. לרבות רחמה ט' ו' ואחד עשר: מנין לרבות שנים שלשה נו'. שכולן יש להן דין אחד: אמרת מה מצינו צדיעי. לימים שאחר הנדה: שהוא

ראוי. לספירת נקיים אם רחמה אצ"ג ופסקה: וראוי לויבה. (א) לנרף עם צ"ג"ד אם לא רחמה צ"א דהא אחרני מופלג יום אחד מקרא דלו כי תזוב ג' דהיינו צ"ג"ד אף אני מרבה כל אלו עד י' וי"ד ככלל שהן ראויין לספירה אם רחמה שלשה ראשונים משכ' ו' נקיים עד (ט) שיהו נמי נרףין לויבה צדיעה מהם שמתראה שלשה רזופין: מנין לרבות י"א. שצטרף עם הראשונים לויבה לנ' רזופין ואע"ג שאינו ראוי לספירת נקיים של זיבת ג' ראשונים: פ"ל נלג עם נדמה. ואפילו מופלג לימים הרבה: יתול. כיון דכתיב נלג עם נדמה שאני מרבה זכה י"ב שאם רחמה י' י"א י"ב תהא אף גמורה ולא תהא תחלת נדה צראית י"ב אלא מצטרף לויבה: יום י"א שואו ראוי לספירה ויזכה או כי סוּב. דויבה רביעי מתרבי מאו כי תזוב ולאוהא זיבה משכי ימי ספירה עד אלא רחמה שלשה רזופין: פ"ל ימי. כל ימי זוב טומאתה כימי נדמה תהיה: עמאה מלמד שמטמאה אם צועלה נדמה. שמפורש זה אשר ישכב איש וכו': היא שאינה מטמאה. בשלש ראיות ציוס אחד טומאת זוב גמור דקרנן כאליו רחמה שלשה ימים אצל זכ מטמא צין צג' ראיות ציוס אחד צין צג' ימים רזופין צ"כ צפ' כילד הרגל (דף ד:). ואין לי. עושה משכב ומושכ צימים שאחר הנדה אלא הרואה שלשה ימים שני ימים מנין: פ"ג. כל המשכב אשר (ט) ישכב עליו כל ימי זובה כמשכב נדמה: יהיה לה. הוסיף לה הויה של שמור: הוא שאינו סופר אחד לאחד. זכ ציוס צרייה אחת כצעל רזופין וטובל צו ציוס סופר שצעה לשנים: אלמא קראי ניגהו. כל דין י"א שצין נדה לנדתה מכלן למדנו שהן י"א יום והרואה צהס ג' הרי זו זבה והרואה צ"א צ"א סופרת יום כנגד יום ולסוף י"א סופרמילין ימי נדה אם תראה אחד תשכ ששה והוא שיהי לא רבינן לדון יום וזבה אלא י"א ומכאן ואילך הרי היא צדיק פרשה ראשונה דכתיב זה ויקרא טו] שצעת ימים תהיה נדמתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאמר ר' אלעזר בן עזריה [לעיל עג:] וכי היכי דליף חזי לוג שמן למודה מקראי הכי נמי ליף אחד עשר יום שצין נדה לנדתה ציוס תהיה זבה דכתיב (שס) ימים רבים אצל רחמה צלילות לא תהא זבה: סמוך לנדמה: ליל שמני שהרי ימי נדות כל שצעה עד הלילה דכתיב שצעת ימים תהיה נדמתה: פלגום. משנה וצרייתא הלכה למשה מסיני:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה